Un gandul que no s'estava quiet

Ramon Boixadós assegurava que ser de Figueres era una virtut i presidir la Fundació Gala-Dalí la feina que més li agradava

Un gandul que no s'estava quiet

En una entrevista de l´any 1991 en què assegurava que de totes les feines que havia fet la que més li agradava era presidir la Fundació Gala-Salvador Dalí, Ramon Boixadós confessava que el seu principal defecte era la ganduleria. Difícil de creure tenint en compte el seu currículum, encara que potser formava part de la ironia que sempre va caracteritzar la seva manera de relacionar-se amb els altres, directa i sense embuts.

Aquí hi ha un equip de persones sensacional. Poques vegades he trobat enlloc un equip com el que hi ha aquí. Gent molt bona en diferents àmbits. Des del punt de vista purament cultural i d´investigació, per exemple, aquí hi ha les persones que saben més de Dalí del món, així de clar. I que s´hi continuen dedicant, que continuen aprofundint, buscant... I Dalí no és precisament un tema fàcil, perquè és molt polifacètic. Hi ha altres grans pintors que són grans pintors, però que no són grans escriptors, grans pensadors, no tenen inquietuds en matemàtqiues, geometria, filosofia... Dalí era un artista del Renaixement, l´has de comprarar amb un Miquel Àngel o amb gent així per trobar alguna cosa semblant. No vull dir noms, però altres pintors molt famosos no deixen de ser pintors i prou». Amb aquesta admiració parlava Ramon Boixadós de Salvador Dalí i de les persones que treballaven a la Fundació Gala-Salvador Dalí. Ho feia en una entrevista que va publicar el Dominical del Diari de Girona el 26 d´agost de 2012. Una entrevista en la qual es mostrava tal com era, directe, sense péls a la llengua, i amb una ironia molt particular. Qui signa aquestes línies va ser l´encarregat de fer aquella entrevista, durant la qual Boixadós va rebre una trucada de la seva secretària perquè algú volia veure´l: «Ara no el puc atendre, estic amb un inquisidor», va respondre.

Boixadós parlava amb admiració de Dalí i del personal de la Fundació Gala-Dalí, i també ho feia amb orgull, no debades havia declarat al mateix Diari de Girona, l´any 1991, que «jo he fet moltes coses en aquesta vida, unes més importants i altres menys, però el que m´ha agradat més ha estat ser president de la Fundació Gala-Dalí». És cert que Boixadós va fer moltes coses durant la seva llarga i intensa vida, i malgrat això va confessar a Magda Bouso, en aquella entrevista del 1991, que el seu principal defecte era la ganduleria. «Sóc molt gandul», assegurava. I quan la periodista insistia que es feia difícil de creure quan es repassava el seu currículum, apuntava que «ja s´ho pot creure perquè és veritat. Jo treballo malgré moi, que diuen els francesos. Cada matí, quan em llevo, em sento l´home més desgraciat de la creació. M´estic afaitant i penso: ´seràs desgraciat! Què hi fas a aquestes hores davant del mirall?´».

De fet en aquella època les diverses feines que desenvolupava obligaven Boixadós a viatjar molt sovint amb el Pont Aeri entre Barcelona i Madrid. Tant que explicava que «per a mi viatjar de Barcelona a Madrid és viatjar amb

les mans a la butxaca perquè ho tinc tot repetit menys la dona, que sempre m´acompanya. És sortir d´una casa per al cap de dues hores estar en una altra casa».

En els anys posteriors va continuar viatjant, però va fer-ho més per activitats relacionades amb la Fundació Gala-Salvador Dalí. I en aquests viatges li van continuar passant anècdotes, que no s´estava d´explicar, com la que va viure amb l´actual directora dels Museus Dalí, Montse Aguer, durant un vol a Taiwan per assistir a una exposició sobre Dalí: «Anàvem amb un vol d´Air Taiwan i l´hostessa, una noia xinesa molt simpàtica, ens va demanar on anàvem. Li vam explicar i li vaig preguntar si coneixia Dalí. I mentre imitava amb les mans els seus bigotis, va dir, convençuda, "Oh, yes!"».

Malgrat tots els seus viatges, i la intensa activitat que va desenvolupar fins i tot en els seus últims anys al capdavant de la Fundació, Ramon Boixadós continuava defensant que en el seu temps lliure, el que més li agradava era «no fer res; gaudeixo no tenint programa, vivint desprogramat». Entre les seves aficions hi havia, això sí, llegir llibres d´història espanyola contemporània: «Una de les coses que m´agrada més són els llibres sobre la Guerra civil». I ho justificava: «Jo era petit, llavors, però en aquella època érem molt espavilats, no com aquests nanos d´ara, nascuts en el benestar (riu). I me´n recordo de moltes coses i m´agrada llegir-les. Passa que tinc una certa tendència que els llibres que llegeixo sempre són d´un cantó i no de l´altre».

Aquesta mateixa franquesa -que també va tastar el diputat gironí Jordi Xuclà (veure pàgina 15)- era un tret característic de la personalitat de Boixadós, que el 2012 per exemple admetia que la creixent afluència de visitants al Teatre-Museu de Figueres tenia un sostre: «El sostre el tenim en la quantitat de gent que quep als nostres museus (...). Quan la gent arriba i veu que ha de fer més d´una hora de cua per entrar, segur que n´hi ha molta que marxa. Almenys jo ho faria».

Un cop a dins del museu, Ramon Boixadós també hi tenia el seu espai preferit: «És el pati del Cadillac de nit, amb poca gent, quasi ningú, il·luminat tènuement i amb música de fons; és fantàstic». Una de les imatges que acompanyen aquest text el mostra en aquest espai però de dia, envoltat de turistes. Com estava envoltat de persones aquell dia de l´any 1982 que va fer cua davant d´una guixeta de Renfe a Madrid perquè li donessin un bitllet a Valladolid. Ja havia estat nomenat president de la companyia i l´empleat que el va atendre no podia imaginar que el màxim dirigent de l´empresa faria cua al seu davant com un viatger més. Era una de les maneres que tenia per veure com funcionaven les coses, què fallava i què s´havia de retocar. Una estona després, aquell mateix dia, ho va fer demanant permís al maquinista per entrar a la màquina i comprovar en persona com funcionava i com s´hi estava.

La mateixa preocupació pels detalls que mostrava llavors a Renfe, el portava el 2014, per exemple, a defensar que a la Fundació Gala-Dalí «tenim una responsabilitat artística delicada, però també una responsabilitat social molt important, per tot el que suposa el museu per a Figueres i per a la comarca en general». Figueres, la seva ciutat natal, va ser sempre molt especial per a Boixadós, tant que quan Magda Bouso li va demanar que digués una seva virtut va respondre sense dubtar-ho: «Ser de Figueres».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/cultura/2017/08/13/gandul-que-no-sestava-quiet/861839.html?utm_source=rss